

РЕШЕНИЕ

№ 3474

гр. София, 04.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 20.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **1397** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх.№ на АССГ 3598/17.02.2010г. на Н. Д. Д., Г.С., жк „Гео М.“, Б., В., .1, А. чрез адвокат Н–САК, срещу Заповед ЗДвП АН 5471 от 11.01.2010г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б Б от ЗДвП на ВНД зам.началник отдел „Пътна полиция”–С., с която временно му е отнето свидетелството за управление на МПС.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на заповедта, издадена при съществено противоречие с административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди, че не бил способен да наруши разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП по смисъла ѝ на такава, защото нямал правомощия да я прилага. Заповедта не му била съобщена в тридневния срок по чл.61 от АПК, препис получил на 25.01.2010г., а свидетелството му е отнето на 23.12.2009г. от актосъставителя. В заключение иска отмяна на заповедта.

Ответникът – Зам.началникът на отдел “Пътна полиция” при С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г, оспорва жалбата като неоснователна и недоказан, иска постановяване на решение, с което да потвърди заповедта като правилна и законосъобразна. В подробни писмени съображения излага, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на мярката. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 998919/23.12.2009г., съставен от А Н И на длъжност мл.автоконтрольор при О"ПП" – С. – 2 група, е констатирано, че Н. Д. Д., управлявайки лек автомобил „Сеат Ибиза" С 1139ХК в Г.С. от У."Безименна" към Зеленчукова борса „Слатина", на кръстовището с БУ."Ц Л", поради движение с несъобразена скорост със състоянието на пътя реализира ПТП. Актосъставителя сочи, че при проверката водача бил видимо употребил алкохол и отказал пред очевидците Г И Б и Т К П да бъде изпробван за алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7410 + № 0093. При съставянето на акта е иззето СУМПС на водача на основание чл.172, ал.3 от ЗДвП. Към акта е връчен талон за медицинско изследване.

Приложени са и докладни записки от 23.12.2009г., съставени от мл.автоконтрольори в О"ПП"-С., 2 Г. И Е П и А Н И, от Г И Б ст.полицай ОСОД-С. и от Васил Гергов – служител в СОТ ЕООД, от които безспорно се установява, че на 23.12.2009г., 19.00 часа и нататък, след претърпяно ПТП в Г.С., БУ."Цв.Л" №2, водача на лек автомобил „Сеат Ибиза" ДКН С1139 ХК Н. Д. Д. във видимо нетрезво състояние отказва проба за алкохол с техническо средство.

С оспорваната в настоящото производство Заповед АН 5471 от 11.01.2010г. ВНД зам.началник отдел „Пътна полиция"–С., въз основа на фактическите констатации в АУАН № 998919/23.12.2009г. и отчитайки че Д. на 23.12.2009г. е управлявал МПС и отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство алкотест дрегер 7410+ № 0093 е намерил, че са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б"б" от ЗДвП и е наложил принудителната административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за правоуправление на МПС на Д. до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца, като се зачита и времето на фактическото отнемане, считано от 23.12.2009г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК преклузивен 14 дневен срок – обжалваната заповед е връчена на 25.01.2010г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 29.01.2010г. Подадена е от надлежна страна – адресата на оспорената заповед, който има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима.

Съдът следва да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. Министърът на вътрешните работи по силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП определя службите, които контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства. На

основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е приложена заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, с която зам.началника на отдел „Пътна полиция” при СД „Полиция” (сега С.) на основание чл.172, ал.1 от ЗДвП е изрично упълномощен да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки. Тоест налице е компетентност, делегирана на органа, издал обжалваната заповед, да приложи принудителна мярка по чл.171, т.1, б.”б” от ЗДвП.

Заповедта е в предвидената от закона писмена форма и е мотивирана с фактически и правни основания за издаването ѝ. Посочено е както обстоятелството, че адресата като водач на МПС отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство, като за констатирането му се препраща към съответния съставен АУАН, така е визирана и правната норма, чийто материалноправни предпоставки, така посоченото обстоятелство осъществява – чл.171, т.1, б.”б” от ЗДвП.

При издаването на обжалваната заповед съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съдът не споделя оплакването за неспазване на тридневния срок за съобщаване на акта като основание за незаконосъобразността му. Срокът за съобщаване на административния акт по чл.61, ал.1 от АПК е инструктивен и неспазването му не води до незаконосъобразност на по-късно връчения акт. Още повече, че съобщаването следва по време издаването на акта, не е елемент от фактическия състав по издаването му и съответно не се отразява на съдържанието на акта, което е предмет на проверката за законосъобразност.

Що се отнася до съображението, че фактическото отнемане е от по ранна дата от датата на издаване на заповедта, то самият закон предписва именно такова изземване. Съгласно нормата на чл. 172, ал. 3 от ЗДвП в случаите по чл. 171, т.1, б. “б” от същия закон, свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача се изземва със съставянето на АУАН. Освен това при определянето на срока на ПАМ – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца, е отчетено да се зачита и времето на фактическо отнемане, считано от 23.12.2009г.

По приложението на материалния закон: Предвид безспорно установените по делото факти съдът намира, че оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон. От административния орган е установено, че спрямо оспорващия са били осъществени материалноправните предпоставки за налагане на принудителната административна мярка. Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че отказва да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство", до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, е установен по надлежен ред отказ на водача да бъде изпробван с техническо средство. Нарушението на водача в случая е констатирано със съставен АУАН от компетентни длъжностни лица, осъществяващи контролни правомощия по ЗДвП. Редовено съставения АУАН съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатираното в съставения АУАН се подкрепя и от изложеното в

няколкото приложени докладни записки на съответните длъжностни лица, посетили мястото на инцидента, някои от тях очевидци на поведението на водача да отказва изпробване с техническо средство, при индикации за употреба на алкохол.

Заповедта е и съответна на целта на закона, тъй като с налагане на ПАМ – временно отнемане на СУМПС на водач, отказващ да бъде проверен с техническо средство, при индикации за употреба на алкохол, се постига преследваната от закона цел не само за преустановяване на административното нарушение, но и предотвратяването извършването на друго с възможни по-сериозни последици.

Като е издал оспорената заповед, мотивирана с наличие на материалноправни основания по чл.171, т.1., б.”б” от ЗДвП за налагането на ПАМ, установени безспорно по делото, оправомощеният да налага такива мерки административен орган, в съответствие с целта на ЗДвП и без да допусне съществено нарушение на процедурата, е постановил законосъобразен административен акт, оспорването срещу който следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения..

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 5 от АПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО с жалбата на Н. Д. Д., срещу **Заповед № АН 5471 от 11.01.2010г.** за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.”б” от ЗДвП, издадена от ВНД зам.началник отдел „Пътна полиция”–С..

ОСЪЖДА Н. Д. Д., ЕГН *, с адрес Г. С., ж.к. „Гео М.”, Б., В., .1, А., да заплати в полза на бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 150,00 /сто и петдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: